

του συνθέτου. Είπε το πρώτον έργον εις τό όποιον ό κ. Σ. δεικνύει κάποιαν πρωτοτυπίαν. Η μουσική του έχει αξιώσεις, μολοντί δέν έχει καμμίαν σχέσιν με την υπόθεσιν. Άτυχής δέ και ή έκλογή της φάρσας, διά νά σχηματίση τό λιμπρέττο. Ένθ' δέ έχρειάζετο πεταχτή μουσική, την έγραψεν ό συνθέτης μάλλον αισθηματικήν. Η άρχή της β' πράξεως ήρесе πολύ. Η κ. Έγκελ χαριτωμένη πάντοτε, ό κ. Δράμαλης κομικώτατος.

Ό «**Βοκκάκιος**» του Σουπέ, τό άριστούργημα της παλαιάς Βιεννέζικης μουσικής, σπινθηρίζων έν πνεύματος και χάριτος, έπαιχθη διά πρώτην φοράν υπό Έλληνικήν μορφήν. Μετά την σύγχρογον όπερεττοπλημμύραν, ήκουσθη με έξαιρετικήν ευχαρίστησιν. Παρά τας δυσκολίας άς άλήθει μία εύπρόσωπος άναβίβασίς του, ή εκτέλεσις υπήρξεν άρκετά ίκανοποιητική, ύστερήσασα μόνον εις γοργότητα. Η κ. Έγκελ ως Βοκκάκιος, ή κ. Κανδύλη ως Βεατρίκη, ή δ. Λαουτάρη, ή κ. Δαμάσκου και όί κ κ. Χατζηγηρήστος, Δράμαλης και Δαμάσκος έπαιξαν πολύ καλά.

«**Πανελλήνιον**». — **Θίασος Πλέσσα.**

«**Άντίο Γλαρέντζα!**» Κομωδία μετ' άσμάτων Πολ. Δημητράκοπούλου. Έργον, τό όποιον άδικει την φήμην του συγγραφέως.

«**Πολυθέαμα**». Έπιθεώρησις του κ. Κ. Χαιροπούλου, συνεργασία του έν τῷ «Χρόνω» συνεργάτου του κ. Παπαμιχαήλ. Πολύ έξυπνη, άλλ' ήκιστα θεαματική. Ό κ. Πλέσσας ως Μενιδιάτης, ως δάσκαλος, ως Νιονιάκης άλλ' ιδίως ως Άθανάσιος παρουσιάζει θαιμασίους τύπους. Η δ. Βορδώνη πρωταγωνιστεί με πολλήν χάριν και μπριό. Ως Χαροῦπι έκτακτος. Η κ. Ρούσου ως Μακαρόνη και κ δ. Θ. Πλέσσα ως Αισχροκέρδεια και ως Ναυτιλία είχαν ώραίαις εμφάνισεις. Εύφρέστατον είνε τό νούμερο των έπαναστάσεων, χαριτωμένον τό του σκαπανέως και υπηρετρίας και χαρακτηριστικόν τό του Λεονταρή Άνδρέα όστις έξέρχεται της ουδετερότητος. Η μουσική του κ. Παρίδη, από τας καλλιτέρας έξ' όσων έχουν άκουσθῆ εις επιθεωρήσεις. Πρό παντός δέν υπενθυμίζει γνωστά τραγουδια.

Ό «**Ντέτεκτιβ** ή τό μαργαριτάκειο κολλιέ.» Ό μισοτορηματικός και κινηματογραφικός αύτός τίτλος άνήκει εις νεωτάτην κομωδίαν του κ. Γρ. Ξενοπούλου τρίπρακτον μετά δώδεκα άσμάτων. Τό κολλιέ μιάς κυρίας υπεξαίρεται από τον έραστήν της, ό όποιος τό ένεχυριάζει διά νά παίξῃ. Η ανακάλυψις του δράστου άνατίθεται εις ένα ντέτεκτιβ, ό όποιος είνε και ό ήρωας, ένας τύπος κομικός όστις φαντάζεται έναντον ιδιοφυϊαν άστυνομικήν και τά θαλασσοποιεί, ύποπτενόμενός όλον τον κόσμον πλην του πραγματικού ενόχου. Έχει άρκετά επεισόδια στηριζόμενα επί παρεξηγήσεων. Ό κ. Πλέσσας ως Ντέτεκτιβ παρουσίασε ένα πολύ καλά χαρακτηρισμένον κομικόν τύπον.

Παπαϊωάννου.

«**Άγόρι ή κορίτσι**» Βιεννέζικη όπερέττα του Γκρανιστέτεν, κατά μετάφρασιν του κ. Νικολαΐδου. Η υπόθεσις ώραία, με λεπτόν πνεῦμα και εις την γ' ιδίως πράξιν με νόστιμα επεισόδια. Η μουσική γλυκυτάτη και χαριτωμένη.

Άπό τά ώραϊότερα μέρη είνε ή ρωμάντζα της β'.

πράξεως, την όποιαν έπρόλαβε νά μάς γνωρίσῃ ό κ. Σακελλαρίδης, παραθέσας αύτην εις την γ' πράξιν του «Πικ Νίκ».

Κεντρικόν.

Εις τό Κεντρικόν έδωσαν όλίγας παραστάσεις θίασος υπό τον κ. Ροζάν. Έπαιχθη ό «Καῦμένος ό Πέτρος» πολύ καλλιτέρα παρ' ότι έπαιχθη από τον θί ασον Κοτοπούλη. Ό κ. Ρεζάν άνεδείχθη άληθινός καλλιτέχνης.

«**Τά δύο Κορόμηλα**». Είνε παλαιά κομωδία, παιχθεϊσα υπό τον τίτλον «Ό Κύριος παρά πέντε» εις την Ν. Σκηνήν» επί Χρηστομάνου, υπό της Κυβέλης κατά διασκευήν ήδη επί τό άκαταλλήλοτερον.

Η «**έκδικήσις**» δράμα τρίπρακτον του Δάριο Νικοντέμι. Έκ των παλαιότερων έργων του, με κύριον προσόν την συγκομίαν. Υπόθεσις ή παράβασις της έβδόμης έντολής. Εις σύζυγος διά νά εκδικηθῆ τον έραστήν της γυναικός του του παίρνει την μνηστήν. Ό έραστής εκδικούμενος και αύτός άποκαλύπτει εις την κόρην ότι είνε άπλως όργανον εκδικήσεως και δηλητηριάζει οὔτω τον έρωτά των. Άλλ' ή γυναίκα του έγγάμου έραστου δέχεται νά θυσιασθῆ και νά διαζευχθῆ διά νά άποδείξῃ πραγματικήν την άγάπην του συζύγου της.

Μνημείον του άγωνιστου **Θανάση Ραζηκώτσικα**, στηθέν έν τῷ Ηρώφ Μεσολογγίου. Έργον της δεσπ. **Άγγελικής Στεφάνου.**